

Sygn. akt VI Ka 484/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Adam Bednarczyk

protokolant: p.o. protokolant sądowy Agnieszka Karpińska

przy udziale prokuratora Marka Traczyka

po rozpoznaniu dnia 10 października 2016 r. w Warszawie

sprawy K. G. syna J. i J. ur. (...)

w miejscowości Z.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 22 stycznia 2016 r. sygn. akt II K 177/15

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że ustala iż czyn K. G. stanowi wykroczenie z art. 87 § 1 kw i za to na podstawie art. 87 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 3 000 zł (trzech tysięcy złotych). Na podstawie art. 87 § 1 i 3 kw orzeka wobec K. G. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku, na poczet którego zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 19 lutego 2015 r. do dnia 19 lutego 2016 r., uznając tym samym środek karny wykonany w całości; zasądza od K. G. 30 zł (trzydziestu złotych) tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie.

VI Ka 484/16

UZASADNIENIE

K. G. został oskarżony o to, że:

w dniu 19 lutego 2015 roku w miejscowości N., woj. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki S. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości wynik I badania 0,24 mg/l, wynik II badania 0,27 mg/l, wynik III badania 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Legionowie wyrokiem z dnia 22 stycznia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 177/15 orzekł:

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu K. G. na okres próby 2 lat;

2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. G. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku ;

3. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym zaliczył oskarżonemu K. G. okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 19 lutego 2015 r. do dnia 22 stycznia 2016 r.;

4. na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt. 7 k.k. zasądził od oskarżonego K. G. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 4000 złotych;

5. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 152 ze zm.) zasądził od oskarżonego K. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1118,58 zł w tym opłatę w kwocie 100 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżył przedmiotowy wyrok w części, tj. w zakresie punktu 4 i 5, na korzyść oskarżonego. Wyrokowi temu zarzucił:

1. niesłuszne zastosowanie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zasądzenia od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 4 000 złotych, podczas gdy orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w związku z okolicznościami czynu byłoby karą wystarczającą i spełniającą cele sankcji orzeczonej w postępowaniu karnym,

2. naruszenie art. 627 kpk oraz 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych poprzez zasądzenie od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w wysokości 1118,58 zł, w tym opłaty w kwocie 100 zł, podczas gdy z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że zachodziły przesłanki do odstąpienia wobec oskarżonego od obciążenia go kosztami postępowania, chociażby w części.

Mając na uwadze powyższe, wniósł o zmianę orzeczenia w zaskarżonej części, tj. w zakresie pkt 4 i 5 wyroku poprzez:

1. odstąpienie od zastosowania wobec oskarżonego środka karnego w postaci zasądzenia od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 4 000 złotych,

2. odstąpienie od obciążania oskarżonego kosztami postępowania,

3. utrzymanie wyroku w mocy w pozostałej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać należy, iż odniesienie się do apelacji obrońcy jest w istocie bezprzedmiotowe, albowiem w sprawie zachodzą okoliczności, które sąd odwoławczy dostrzegł z urzędu zapoznając się z aktami sprawy. Okoliczności te mają kluczowe znaczenie dla wyrokowania w przedmiotowej sprawie.

Zauważyć, bowiem należy, iż pierwszym zagadnieniem, jakie należało rozstrzygnąć to czy bez wątplenia czyn K. G. faktycznie stanowi przestępstwo 178a§1 kk. Czy też jest wykroczeniem z art. 87§1 kodeksu wykroczeń. Już, bowiem na wstępie wyniki badań zawartości alkoholu w wydychanym przez K. G. powietrzu wskazywały, iż oscylują one wokół wartości granicznych.

Sąd rejonowy pozornie uwzględnił tą okoliczność, niemniej jego ustalenia faktyczne w tym zakresie i ocena są zdaniem sądu odwoławczego błędne.

Po pierwsze zauważyć trzeba, iż z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż sąd orzekający uznał na podstawie dopuszczanej przez siebie opinii biegłego toksykologa.

Analizując teść opinii biegłego jednak stanowiącej oparcie rozstrzygnięcia sądu w zakresie zawartości alkoholu zauważyć trzeba, iż opinia ta jak i w konsekwencji rozumowanie sądu orzekającego są błędne. Biegła, bowiem jak i sąd w konsekwencji nie dostrzegli, iż wartości, jakie stanowiły podstawę analizy obarczone mogą być błędem pomiarowym. Na karcie 4 akt sprawy znajduje się świadectwo wzorcowania alkometru, którym dokonywano badania K. G. , które wskazuje niepewność tego konkretnego urządzenia nawet na 0,02 mg/l alkoholu przy pojedynczym badaniu.

Zgodnie z treścią art. 5§2 kpk. wszelkie wątpliwości należy tłumaczyć na korzyść osoby oskarżonej. Zatem jeśli wyniki badania obarczone były możliwym błędem, którego granica według wskazanego świadectwa wzorcowania wynosiła 0,02 mg/l to po myśli art.5§2 podstawą badania powinny być wartości pomniejszone o właśnie 0,02 mg/l. w takim zaś przypadku żadne z badań w istocie nie przekraczało 0,25 mg/l w wydychanym przez K. G. powietrzu, już z założenia.

Oczywiście błąd pomiarowy mógł też mieć charakter odwrotny to jest, iż wartości te były większe jak wskazanie urządzenia, niemniej wątpliwości tej nie sposób rozstrzygnąć, a zwłaszcza jak wskazano wyżej nie można jej interpretować na niekorzyść osoby oskarżonej.

W tej sytuacji jest jasnym i w istocie jasnym było od początku postępowania w świetle treści wskazanego świadectwa wzorcowania w porównaniu z protokołem badania, oraz prawidłowym rozumowaniem w zakresie art.5§2 kpk., iż czyn K. G. stanowił wykroczenie stypizowane w art. 87§1 kodeksu wykroczeń.

Z tych powodów z urzędu poza granicami, lecz zgodnie z kierunkiem apelacji sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok.

Orzeczona kara grzywny w ocenie sądu odwoławczego jest adekwatna do popełnionego przez K. G. czynu, jak też do jego dochodów i możliwości finansowych.

Orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów na okres 1 roku, jest również adekwatny do społecznej szkodliwości czynu. Nie można, bowiem zapominać, iż zawartość alkoholu w wydychanym przez K. G. powietrzu, była bardzo zbliżona do wartości, od których ustawodawca uznał, iż są na tyle niebezpieczne dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym czy też jakimkolwiek innym, iż stanowią przestępstwo.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art.119 kpsw.

Adam Bednarczyk